

म.भा.टी.

॥४८॥

समाधत्ते एवमिति अविद्वान् एवम्वदुक्तक्रमेण तत्र मोक्षपदे उपयाति तथैव अर्थजातं भोगमोक्षाख्यं प्रयोजनसामान्यं वेदाः वदन्ति तथा अनीहो निष्कामः परात्मा परं अनात्मानं देहादिकं अविद्यया आत्मत्वेन गृह्णन् जीवः परं निर्गुणात्मानं आयाति आभिमुख्येन प्राप्नोति निष्कामस्तत्तदुपाध्याकारतां त्यक्तानिष्कलेन रूपेणावतिष्ठत इत्यर्थः अन्यथा तु स एव जीवः मार्गेण सुषुम्नानाड्या मार्गान् तत्तल्लोकप्रापकान् निहत्य निरस्य ब्रह्मलोकद्वारा परंप्रयाति तयोर्ध्वमायन्मृतत्वमेतीति श्रुतेः तथा च बृहदारण्यके तद्यथापेशस्कारीपेशसोमात्रमुपादायान्यन्वतरं कल्याणतरं रूपं कुरुते एवमेवेदं शरीरं निहत्य विद्यांगमयित्वान्यन्वतरं कल्याणतरं रूपं कुरुते पित्र्यं वा गांधर्वं वा दैवं वा प्राजापत्यं वा ब्राह्मं वेति तु कामयमानोऽथा कामयमानो योऽकामो निष्काम आप्तकामः स्यान्न तस्य प्राणा उक्ता मंत्यत्रैव समवनीयंत इति कामयमानस्य अस्माद्देहादुक्तांतस्य देहं मरणे नासद्रूपत्वं न यतः स्वर्णकारदृष्टांतेन पित्र्यगांधर्वादिरूपांतरं कर्तृत्वमुक्तानिष्कामस्य पूर्णब्रह्मभावं गतस्य उक्तांतिर्निबिध्यते ॥ १८ ॥ ननु जीवः परंप्राप्नोति चेदन्यस्यान्यात्मताऽयोगात्पर एव जीवत्वं प्राप्नोतीत्यु

सनत्सुजात उवाच एवंत्यविद्वानुपयाति तत्र तत्रार्थजातं च वदन्ति वेदाः ॥

अनीह आयाति परंपरात्मा प्रयाति मार्गेण निहत्य मार्गान् ॥ १८ ॥

धृतराष्ट्र उवाच कोसौ नियुक्ते तमजं पुराणं स चेदिदं सर्वमनुक्रमेण ॥

किं वास्य कार्यमथ वा सुखं च तन्मे विद्वन्ब्रूहि सर्वं यथावत् ॥ १९ ॥

क्तं भवति तच्चायुक्तं अनियोज्यब्रह्मात्मत्वात्परस्येत्याशंकते कोसाविति तं परमात्मानं अजं जन्मादिहीनं पुराणं पुरापि न वमित्यनेन परिणामित्वं निरस्तं तादृशं परं कोसौ नियुक्ते यन्नियोगादयंदुःखादिभागभवति नियोजकांतरसत्वे तस्याप्यन्यस्तस्याप्यन्य इति परानवस्थेति भावः ननु पर एव नियोजकांतरं विना इदं सर्वं चेतनाचेतनं विश्वं तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशदिति श्रुतेः क्रमेण भवतीति शंकते स चेदिति एतद्वृषयति किं वेति अस्य परस्यावाप्तकामतया निष्कामस्य किं वा कार्यं कर्तव्यमस्ति न किमपीत्यर्थः प्रयोजनमनुद्दिश्य न मंदोपि प्रवर्तत इति न्यायेन प्रयोजनं विना परे प्रवृत्तिर्न संभवतीत्यर्थः ननु लोकवत्तुलीला कैवल्यमिति न्यायेन लोके निष्प्रयोजनापि चतुरंगादिक्रीडा दृश्यते तद्वत्परस्यापि लीलैव जगत्सृष्टिप्रवेशादिकमित्याशंक्या हाथवेति चतुरंगादिक्रीडापि सुखार्थमेव क्रियते न च परस्य सुखलिप्सास्ति न च स्वात्मानं स्वयमेव संकटे पातयतः सुखं वास्तीति न परस्य स्वतः सृष्टौ प्रवृत्तिः संभवति नापि तेन सह जीवस्याभेदः संभवति जीवपरयोर्भेदे तु जीवादृष्टानुरोधेन राजवत्परो जीवभोगार्थं सृष्ट्या दौ प्रवर्तते स्वकृतमर्यादापरिपालनार्थं चेति युज्यतेऽतः न तयोरभेदः संभवतीत्यर्थः ॥ १९ ॥